

ПЕДЯ ЧОВѢКЪ И ПРЪСТЕНА

Откъслекъ отъ непечатана книга

Веднажъ Педя човѣкъ пѣтуваше съ параходъ по едно море. Ето какво приключение се случи съ нашия малъкъ герой. На сѣщия параходъ отъ единъ зеленъ индийски островъ се качиха двама души черни хора: единъ старецъ съ голѣма желѣзна халка на носа

и едно момиче, хубаво като черна русалка, съ герданъ отъ раковини на шията. Старецътъ билъ нѣкога царь на острова. Царувалъ, добрувалъ, никога не ходѣлъ пешъ, а винаги четирма индийци го носѣли на една носилка, послана съ мека тигрова кожа. Кждето мръднѣлъ — вземалъ си короната, за да не му я открадне нѣкой. Веднажъ като го носѣли четирмата индийци край морския брѣгъ, стариятъ царь видѣлъ една черна риба, играе, мѣта се, а на главата ѝ дупка и отъ дупката излиза нагоре пара. Бре! — рекалъ царьтъ, — и това чудо не бѣхъ виждалъ — риба съ куминъ! — и се навелъ да я разгледа. Въ туй време златната му корона паднала отъ главата и потънала. Рибата сѣкашъ туй чакала: нагълтала короната и

побѣгнала навътре. Индийцитѣ като видѣли, че тѣхниятъ царь вече нѣма корона, смѣкнали го отъ носилката и му рекли:

— Ти вече не си царь, защото нѣмашъ корона!

Тогава царьтъ си купилъ билетъ и трѣгналъ по морето — отъ брѣгъ на брѣгъ — да пита рибаритѣ дали не сж хванали въ мрѣжитѣ си нѣкоя риба съ индийска корона въ корема. Дъщеря му — черната хубавица — ходи съ него и отъ сутринъ до вечерь лови риба съ една вждица, разпара ги и търси бащината си корона.

Педя човѣкъ, седналъ върху едно навито на кравай моряшко вжже, печеше гърба си и тихо пѣеше. Черната индийка ловѣше